

# STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, L. Doedes, G. D. Jordens,  
J. F. Ligtenberg, Ch. J. I. M. Welter.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:  
J. WALTMAN Jr.  
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

## BERICHT.

Het volgende nummer zal met het oog op de Diës-viering van het D. S. C. Zaterdag 10 Maart uitkomen.

DE REDACTIE.

## Militaire Groentijd.

Toen ik voor het eerst op mijn chambree kwam was het juist koffiedrinken. Om een lange tafel zaten een aantal soldaten rustig te praten, totdat op den uitroep „tweede reis” alles zich vechtend en stoeiend om een groote koffieketel verdrong. Ondanks de stalachtige kazerne maakte de groep nogal een gezelligen indruk.

Wat mij echter zeer trof was een aantal soldaten verspreid over de verschillende kribben, zwijgend en somber in de slecht verlichte ruimte. Wat een verschil in houding. Terwijl de eersten mij direct van het hoofd tot de voeten opnamen en tot onderwerp van hun kritisch gesprek maakten, zagen de nieuwe miliciens, want deze waren het, mij min of meer angstig vragend aan als om te doorgronden of ik ook een der hunnen was. Het trof mij te meer daar jongens van dien leeftijd gewoonlijk niet uitmunten door bijzondere kalmte of schuwheid (zie b. v. de courantenberichtjes over opgeschoten bengels). Vreemd, maar het deed mij direct aan den groentijd denken, een overeenkomst die mij later steeds sprekender voorkwam.

Op geheel gelijke wijze als het groen verdoofd en overdonderd wordt in den groentijd, vernietigt ook het militarisme stelselmatig de persoonlijkheid van den milicien, zoodat hij tot een willoos of netter een gehoorzaam werktuig wordt in handen van zijne superieuren. Voor een nuchter toeschouwer is het bijna ongelooflijk hoe met betrekkelijk zoo weinig hulpmiddelen een zoo groot succes kan worden verkregen als bij groenen en miliciens het geval is.

Betrekkelijk zijn de militaire autoriteiten in gunstiger omstandigheden dan de studenten en is hun succes dan ook volkomener. De meeste miliciens hebben nog heel weinig van de wereld gezien en komen nu plotseling in een geheel vreemde omgeving. Verblind worden ze door goud en wapenvertoon, overdonderd door het brusque optreden hunner superieuren, geheel afgesloten van de hun bekende buitenwereld. Dit laatste is zoo sterk, dat aan de nieuwe miliciens de eerste drie maanden slechts bij hooge uitzondering, zelfs 's Zondags „permissie” wordt gegeven, om te voorkomen dat zij weer worden ontuchtend. Verder staan hun nog straffen ten dienste, die voor de nieuwe milicien natuurlijk het oenteerende van gevangenisstraf schijnen te hebben. En ten slotte maken de absolute eentoonigheid en verdoovende nutteloosheid van het dagelijksche werk de persoonsvernietiging volkomen. Het zwaartepunt blijft evenwel steeds gelegen in het optreden van de superieuren met dat air en gevoelen van meerdere,

dat ook den student zijn overwicht over het groen verzekert.

Zoodra dan ook een milicien de zedelijke meerderheid van zijn superieuren begint in twijfel te trekken is het met de verdooving gedaan: Dan komt gewoonlijk het klassegevoel op den voorgrond en worden de officieren een voorwerp van haat. In den regel blijft de milicien gedurende zijn eerste opkomst evenwel geheel onder den bedwelmenden invloed.

Dat ten slotte de officieren zich ook werkelijk tot een hoogere orde van menschen gaan rekenen, behoeft ons niet te verwonderen als we zien hoe zelfs studenten na een groentijd van 4 weken vreemd opkijken door een ex-groen als gelijke te worden behandeld.

Anders is het natuurlijk met den vrijwilliger. Vroeg of laat ontkomt hij aan de begoocheling en dan is discipline voor hem slechts een questie van macht. Solidair met zijn lotgenoten voelt hij zich vijandig tegen de officieren en tenzij gedemoraliseerd door het luie werktuigelijke leven bestaat bij de meesten een sterk verlangen weer in de burgermaatschappij terug te keeren.

Als jongens van 15 à 16 jaar of onder den druk van omstandigheden en onbekend met het militaire leven in dienst gekomen, verlangen de meesten na hun groentijd niets liever dan weer in het gewone leven te worden opgenomen. Maar een verbintenis van 6 of 8 jaar dwingt ze en de dagen tellende brengen ze hun beste jaren in de kazerne door, waarna ze vaak ongeschikt tot een andere betrekking gedwongen zijn weer bij te teekenen. Het heeft inderdaad veel van slavernij.

Maar nu onze miliciens als zij over een paar jaar als „ouwe big” weer onder de wapenen komen. Hunne houding is geheel veranderd. Mannen met snorren en baarden in plaats van bedeesde jongens. Eenmaal aan den militairen invloed onttrokken, hebben zij hunne positie leeren inzien; zij zijn ontgroend en tweemaal groenen onder dezelfde omstandigheden gaat nu eenmaal niet.

Er is nog iets. Hoewel de militaire groentijd in afwijking van de onze, zich allermint ten doel stelt de miliciens op eenigerlei wijze te ontwikkelen, heeft toch de diensttijd op velen geen slechten invloed. Het is waar, sommige zwakke karakters gaan zedelijk te gronde en enkele sterke stoffelijk, maar voor een groot aantal, vooral voor hen die zelden of nooit van huis zijn geweest heeft de diensttijd ook zijn goede zijden. Het solidariteitsgevoel wordt versterkt, de miliciens komen met menschen uit alle deelen van het land in aanraking, hooren dus ook allerlei nieuwe ideeën, zoodat eenmaal uit de verdooving, zij heel wat meer mensch geworden zijn.

In hoeverre de militaire loopbaan op den milicien als mensch ten slotte goed of slecht werkt, waag ik niet te beoordeelen, zeker is het dat zijn tusschenliggende burgerlijke loopbaan zeer fnuikend voor zijn ontwikkeling als militair is.

Wat een verschil tusschen een oude en een nieuwe milicien. Nu de begoocheling weg is toonen ze pas wat hunne ideeën over vaderland en leger zijn. „Vaderlandsliefde!” antwoordde mij één op mijn vraag wat hij daarover dacht, „als je ooit vaderlandsliefde gehad hebt, zal je het in dienst zeker wel verleren.” Uit hunne geheele houding blijkt de minachting voor de militaire dienst. Slechts

96 mll  
3296  
408  
3/01



met groote moeite en door zware straffen worden ze in toom gehouden, maar de echte discipline komt er niet meer in.

Hun exerceeren kan een vergelijking met de beste schutterscorpsen niet doorstaan, en het is dan ook een schrikbeeld voor ieder onderofficier met de exercitie van „ouwe biggen” belast te worden. Bij pionierwerk kent hunne luiheid geen grenzen. Maakt de twijfelachtige nabijheid van een officier aan alle lijntrekking van miliciens een einde, een ouwe big is niet zoo gauw uit het veld geslagen. Hij vetzakt met een doorzicht en volharding een betere zaak waardig. Daarbij ontbreekt het meest niet aan min of meer satirieke opmerkingen over H.H. officieren als: daar staat nu weer 5000 pop naar de appelbloesem te kijken enz. (één officier wordt n.l. op / 1000 aan goud geschat). Bij naderend gevaar heet het: „Pas op jongens, daar komt hij weer achter zijn neus aan vethobbelen, gauw een pukkeltje werk in het gezicht brengen.”

Maar ook de tegenwoordigheid van officieren, die de nieuwe miliciens gewoonlijk geheel van streek brengt, laat hen koud en geeft zelfs aanleiding tot het uiten van schijnbaar onschuldige opmerkingen, liefst met zeker Haagsch patois geuit, die de bedoeling niet twijfelachtig laten.

Ja het gebeurt op officieele marschen dat er gezongen wordt van „O, wat een kokkert van een neus is dat” of het bekende lied van „de Luis en de Klep”, altemaal liederen die geen blijk geven van overdreven eerbied of achting voor H.H. officieren.

Of een gemobiliseerd leger, bijna uitsluitend bestaande uit „ouwe biggen” voor iedere willekeurige gelegenheid bereid zal zijn dood te schieten of zich te laten doodschieten?

## Polemiek.

De dagen dat het Studenten-Weekblad een scheldblaadje, de Delftsche Asmodée, genoemd werd zijn voorbij. Men kijkt niet meer nieuwsgierig of zich willend ergeren bij den traditioneelen geabonneerden vriend (of juister kennis) in om te zien wat de peccen nu weer te zeggen hebben. O, nee, 't wordt geduld, stel dus met belangstelling gelezen. En dit zou zeker tegen den tegenwoordigen geest van 't blad prouveeren (immers een zoo groote verandering van den corpsgeest is niet denkbaar) ware 't niet, dat de gewoonte zooveel deed, dat zelfs van nijdig worden over blaadjesgeschetter de mop afgaat. Waar 't vorig jaar de menschen nog nijdig om waren, wordt nu voor kennisgeving aangenomen, toch is er op een paar eigenaardige „noemwoorden” na niet bijzonder veel veranderd, zelfs worden nog grooter absurditeiten-in-'t-oog-der-menigte verkondigd dan vroeger. 't Wordt genegeerd — of nee genegeerd niet altijd; er wordt wel eens over gesproken, misschien wel gedebatteerd. Want het is heelemaal niet waar wat in 't corps-verslag staat, dat de socialisten onder de studenten 't meest van zich laten hooren op intellectueel gebied. Zonder nu nog te wijzen op heel-onsocialistische dingen in 't weekblad, mag ik dat toch vertellen. Heeft niet de corps-verslag-kritiekschrijver in de Minerva gezegd dat intellectueele uitingen in de studentenwereld waren niet alleen in Weekblad, debating, enz., maar voornamelijk in eigen kring? Ik zou verder kunnen gaan en zeggen dat het voor zich zelf gedachte ook op intellectueel gebied thuis hoort en dan zouden hier, daar 't om een-zich-te-laten-hooren te doen is, voornamelijk monologen en hard-op droomen in aanmerking komen. Op die manier zal er misschien nog wel eens over stukken in 't Weekblad gesproken worden, maar op andere wijze hoort men er verder niets van. 't Valt niet te ontkennen, dat polemiek ontbreekt.

De opvatting van den Minerva-schrijver over uitingen op intellectueel gebied zou misschien een geschikte aanleiding zijn om eens wat te zeggen over dat niet protesteeren tegen dingen waar men 't niet mee eens is, over die afwezigheid van polemiek, ware 't niet dat er aanleidingen te over zijn en dat er een betere te vinden is, in elk Studenten-Weekblad. De Minerva-schrijver toch heeft het over menschen die zich niet uiten in weekbladen enz. en daarvoor misschien hun te begrijpen, zij 't ook niet altijd te eerbiedigen redenen hebben, en voordat tegen die te velde getrokken moet worden, moet er iets gezegd worden tot hen die zich dan wel uiten in weekbladen enz. Leest men één nummer door, dan leest men zeker vier uitingen van verschillende overtuigingen, socialisme, individualisme, burgerlijk idea-

lisme enz. enz. Heel rustig zegt ieder wat hij wil. 't Is een vrij blad geworden, zeker; een min of meer voorziene uitstalkast van overtuigingen, een reclame krant, een staalkaart, een harlekijn, zeer veelzijdig. Maar 't is niet geworden een kampplaats van die overtuigingen. Iedereen biedt zijn overtuigingen als de beste aan H. H. studenten aan, maar ze staan rustig naast elkaar te bieden. Geen of bijna geen die reageert op 't door een ander gezegde, hoewel 't blad zelf aanwijst dat de schrijvers 't niet met elkaar eens zijn. Ieder staat kalm te praten voor zich zelf van zich zelf.

Nu behoef ik toch niet te wijzen op 't oneindig veel belangrijker van een goede polemiek dan dat gedaas in 't wilde weg. Of men schrijft voor zich zelf om tot meerdere klaarheid te komen of om anderen te helpen bij hun zoeken of om te propageeren. In alle gevallen is polemiek gewenscht omdat ze klaarheid geeft, 't voor en tegen doet zien, ook omdat ze oefent en vrijwaart tegen het er maar op los schrijven. Over 't nut zal ik niet meer zeggen, omdat ieder ervan overtuigd is.

Dat er geen polemiek wordt gevoerd is een veeg teken. 't Wijst er op dat ieder meent de waarheid te pakken te hebben en denkt dat het door anderen gezegde niet eens de moeite waard is om op te reageeren; of 't wijst er op, dat men 't laisser faire in toepassing gaat brengen: of dat men toch eensgezind wil zijn en ieder vrij laten te zeggen wat hij wil.

Bij 't begin van oprichting van 't S.-W. is wel eens getracht ook anderen te doen afdalen in de kampplaats, dit zal wel tot de allervroomste wenschen behooren; nu moet er getracht worden om de zich uitenden van 't standpunt van voor zich zelf leven af te halen, wat een achteruitgang aanwijst.

Dat het in 't D. S. C. een dooie boel is, zijn zeker velen niet met me eens. 't Is hier velen schuld ook. Beter nog de tijden toen men personen en beginsels nog verwarde en personenstrijd zelfs er was, beter tijden van haat, die leeft, dan van dooie verdraagzaamheid. Men verdraagt elkaar, men raakt niet aan elkaars meeningen, men is vrij en eensgezind, men debatteert niet veel meer, men heeft het te pakken en men zal nog veel eensgezinder worden, tot men elkaar; hoop ik, van te groote eensgezindheid zulke lammelingen gaat vinden, dat er weer flink geschetterd wordt. Niet, dat ik geschetter mooi vind, maar beter dan de zeer liberale verdraagzaamheid en 't enorm respect hebben voor elkaars meeningen.

Mijne heeren, 't Studentenweekblad staat open voor polemiek, is een kampplaats voor meeningen en er moet weer wat leven komen; aan ons allen te strijden voor onze meeningen, en als we ze niet vaststaand hebben, door strijden ze te zoeken.

V. D. B.

## Donkere Dagen.

Niet zoozeer van het hoogste belang als wel van het hoogste genot is het, thans van uit het kamp der bewuste arbeiders een opmerkzamen blik te richten naar het gebeurende in de burgerpartijen. Want terwijl de Hogerhuizen nog altijd gevangen zijn en iemand die de waarheid lief had voor deze eigenaardigheid met een maand cel zal hebben te boeten; terwijl de Boeren beladen worden met sympathie en met geld dat ze nog lang niet van noode hadden; terwijl de Diamantbewerkers gebrek hebben, en de heer Van Houten doodsangst uitstaat voor de brandkast die bedreigd wordt door de eischen der broodkast; — Valt plotseling de Roode Circulaire van het Bestuur der Liberale Unie als een lydië-bom binnen de liberale verschansingen. En er is geweest en geknars der tanden; was dit ook niet van het goede te veel?

Een der meest merkwaardige ontdekkingen bij deze gebeurtenissen is wel in de eerste plaats: de algemeene opschudding en verwondering in den lande, wanneer 'n politieke partij één harer beloften begint na te komen, begint te handelen in overeenstemming met haar program. Welnu, als wij door die algemeene opschudding geforceerd worden, dan zullen wij niet talmen deze schitterende „uitzondering” te noteeren aan den politieken balk.

Een tweede merkwaardigheid is de kloppartij van liberaal met liberaal, in 't bijzonder van Rotterdammer en Handelsblad. In normale levensdagen verliezen zij hun deftige bezadigdheid nimmer, of slechts daar waar het onschadelijk



is (Buitenlandsch Overzicht). Maar 't wàs dan ook om uit de slof te schieten, al is het schouwspel van 'n ouwe heer op sokken ook nog zoo krom. Daar ging me nota bene het Handelsblad op den voorgrond schuiven den nasleep van de circulaire, de ministriele communiqués. Begreep de Amsterdamsche zuster dan niet dat de technische herziening op zich zelf reeds 'n enorme kiesrecht-uitbreiding kon zijn en dus voor de oprechte liberalen een erg gevaar; terwijl algemeen-kiesrecht nog wel erger was, maar heel wat principieeler tegenstand zou ondervinden — dus de executie met jaren zou kunnen uitstellen? — O, Charles! De zaaier ging uit om te zaaien, mais c'était en vain dans ce bois.

En is ook niet de houding van de katholieke pers van kittelende humor zwanger? De heeren staan haast met de handen op den rug de liberale herrie te aanschouwen; denkende dat deze kelk wel aan hen voorbij zal gaan. Maar indien nu eens de laatste druppels voor hen achterbleven? Ook die zijn bitter als alsem. Want waar er door den lande siddert een bewuste vreeze voor de macht van het proletariaat, waar het vast staat dat de macht der democratie móet groeien door elke benadering van algemeen kiesrecht, daar zullen de getrouwe burgers elkander tenslotte wel weer vinden als verwanten in die vreeze en vrienden in den buidel.

Zonder profeet te zijn is het wel niet gewaagd te spreken van een komend monsterverbond van grooter (en grilliger) dimensie als waarin onze oogen zich bereids eens mochten verlustigen.

Of zou het voor Mr. van Houten zijn weggelegd de gescheiden elementen te vereenigen tot een levend, massaal blok van behoud en reactie, een lijfwacht van het bezit, une garde qui meurt mais ne se rend pas?

Th. v. d. W.

## Moderne Kunst.

Ik heb hier Simplicissimus voor mij; en daar ben ik blijde om. Want van dat blad gaat een groote bekooring voor mij uit. Er ademt een frissche geest uit, die heerlijk aandoet: vooral als je jong bent heb je zoo iets noodig dan kun je meelevende in de gezonde humor, die er nog is in een rotte tijd. Want de tijd is rot, dat voelt een ieder; maar ik voel 't beter en sterker nog, als ik hier in Simplicissimus zit te bladeren: als ik naast de vunze voosheid de heerlijke jeugd ontmoet, als ik mij zelf weer vind in 't jonge frissche en gezonde en veel wat om mij is moet vergelijken, of ik wil of niet, met 't stomme onbeduidende dat bederft en niet meer leven kan.

Zeker 'tis voor mij een groote vreugde mij frisch te zien; maar 'tis te gelijk een groote tragedie anderen te zien verdrinken in de modderpoel van onze beschaving, vooral als ze nog spartelen om toch nog iets van het heerlijke licht der goddelijke zon van onze jeugd te genieten.

Daarom; ik heb gelachen, geschaterd, toen ik de eerste plaat van deze Simplicissimus zag. En toch tegelijk zou ik kunnen weenen, huilen, als een klein kindje, dat schrikt van een griezelige vent!

Want ik lach omdat ik medelijden heb, omdat ik voel te moeten neerzien op medemenschen.

Er staat als opschrift boven de plaat: „Karneval” en er onder „— Wir halten fest und treu zusammen — hipp, hipp, hurra! —” En wij zien er vier wezens uit een gemaskerd bal gelicht, dansend, springend met elkaar. 't Ding is waar geteekend, en dat maakt juist zijn groote humor uit; want hier, op zoo'n plaat, komt dergelijke karnavalwaarheid slecht tot haar recht en als er dan nog bovendien onder staat: „Wir halten fest und treu zusammen”, dan is heusch de maat vol en moet er gelachen, gebruld worden om dergelijke zotternij.

Begin maar eens met die vette vent, zijn rooie neus wijst onbehouden de lucht in en zijn mond schreeuwt stom. Als ik hem zie hoor ik letterlijk zijn rauwe grogstem. 't Geheel gelijkt dunkt mij niet onaardig op een krolsche kater.

Maar wacht er is er nog een, van teekening lang niet minder. De houding van zijn beenen is heerlijk lomp en onbevallig.

Zie! daar gaat de broekspijp; eerst schuinsrechts naar beneden over de dij, (die nog zoo'n gekke vorm niet heeft), en dan schuinslinks naar beneden. Dan poef! uit. Een

dunne magere enkel en een lepel van een voet. De schoen is van 't nieuwste model, verlakt! Het andere been juist als 't eerste, alleen de voet niet op den grond: van wege 't springen.

Op een gemaskerd bal springt men gewoonlijk, ziet u, evenals men er tiert. Hé, daar zie ik weer de toegeknepen oogen van dien eersten vent. De zooeven genoemde gelijkenis is toch wel bijzonder sterk!

Maar kijk nog eens naar dien tweeden, zie eens hoe stom hij steigert en dat alles van lol; alsof 't geen geld kost.

Wel heeft hij een kale kop, maar toch nog geen grijze haren.

Ziedaar dan een heer der schepping ... hipp, hipp, hurra!

En dan! hoe lief niet? handen (grove knokelige dingen) hebben zij „fest und treu zusammen”, onder de rokken van twee... vrouwen, te oordeelen naar hun decolletatievermogen ten minste:

Eén ervan heeft heel leuk haar hand en arm op de kale kop van de bewuste vent gelegd; maar overigens moet je medelijden met haar hebben; want wel gilt ze en springt ze evenals de kerels; maar 't gillen is niet van louter plezier en 't huppelen niet van zuiver vreugde; noch 't omhelzen van enkel jeugd.

Hier eindigt 't brute; maar begint 't tragische van deze geschiedenis.

En dan die schouders! dat magere verflenste en dat werken van 't schouder-gewricht, wat is dat popachtig.... Dat zijn nu moderne vrouwen! Toch is niet alles leelijk; zoo 't mooi blonde haar van 't eene meisje en haar rokken en heele jurkje, haar zwierige onderrokken van zijachtige stof en de bevallige hoeden: Dat alles is mooi; maar 't pijnigt nog meer. 't Is nog een overblijfsel van jongheid, dat spartelt; maar onherroepelijk verdrinken moet in de modderpoel van deze moderne vreugd!

Ik heb genoeg gezegd. Wie de plaat nog zien wil, zie No. 48, 4e Jahrgang.

G. D. J.

## Kleinigheden.

### I.

Hij zat op college, zijn handen in zijn zak, leunend achterover, zijn beenen gestrekt. Hij zag naast zich al door maar 't gelijkmatige bewegen van een schrijvende hand en daar naast weer en verder weer en voor zich en dan ruggen, al maar gebogen ruggen en hoofden die opkeken en weer keken en over alles heen klonk 't een-tonige van een stem. Hij vond alles als één machine en de stem was de drijfkracht, hield die op dan stond de machine stil, even nog 't nabewegen maar dan heelemaal stil. Hij voelde zich los van die machine, zag 't bewegen en was stil, 't geluid ging over hem heen. Die stem sprak maar al van abstracte dingen en hij begreep 't niet, hij stond er heelemaal buiten, hij, die 't reële wilde.

Zoo had hij al meer gezeten en elke keer ging hij er toch weer heen omdat hij wist, dat hij 't moest begrijpen om verder te komen. Hij probeerde dan te volgen, ging even mee, maar dan waren zijn gedachten weer bij 't reële en tegen 't eind van 't uur zat hij weer, zooals hij nu ook zat te kijken naar 't regelmatig bewegen.

Toen hij buiten liep en naar huis ging dacht hij er over, dat hij 't eigenlijk wel op kon geven voor dit jaar, maar dan zag hij weer in dat dit ook onmogelijk was, hij moest en hij zou zijn examen doen. En hij liep te soezen er over, en hij spon zich in zijn gedachtetjes, dat 't niet kon en dat het moest. 't Moest immers en niet kunnen, och wat, ieder kan, die wou, maar dan weer, dat hij 't toch al zoo dikwijls geprobeerd had, hij was een pechvogel, en wat moest je al die dingen kennen, daar je toch niets aan had.... en nauwer om hem waren die gedachten over zijn examen en niets anders kon er door heen dringen en 't zeurde en soesde om hem van zakken en sjeezen, maar dan ineens: „verdomd, ik zal en laat ik nou eens aan wat anders denken”, maar, als vliegen op warme dagen kwamen ze weer telkens terug, tusschen zijn pogingen om over andere dingen te denken....

Toen kwam 't in hem op, dat hij gisteren hier ook geloopt had, hier ja, met het gezicht op den toren en dat hij toen ook had geloopt te zeuren over zijn examen of hij zakken zou... maar dat hij toen op een gedachte



was gekomen die hem even blij had gemaakt en hem 't vaag bewustzijn had gegeven dat hij hier vandaag ook blijer zou loopen. Wat was dat ook weer — o ja dat hij aan zijn juffrouw zou zeggen dat ze vandaag spiegeleieren voor hem moest hebben . . . even teleurgesteld was hij dat 't anders niet was, maar toen weer dat 't leuk was, want dat hij die dingen zoo bar lekker vond; spiegeleieren . . . toen kreeg hij even iets als schaamtegevoel, dat alleen spiegeleieren in staat waren zijn lam-zijn over 't examen te verdrijven, maar dat was immers nog van later zorg en hij zou er komen, hij zou een repetitor nemen en nu ging hij sneller door, om zijn spiegeleieren te kunnen gaan eten. En hij dacht hoe die voor hem zouden liggen zoo vier aan een gebakken — leuk — hij lachte zich zelf uit, maar dan zag hij ze ineens liggen, 't wit zuiver porseleinig wit, niet bruin, en door gebold in de dooiers, spiegelen goudgeel — waar leek dat op? juist zoo! „goudene hartjens in 't sneeuw wit gespreide”. Da's profaneeren, maar nee, ook al weer niet, waarom zou men dat nu niet van spiegeleieren kunnen zeggen, die hem een genot gaven, een heel reëel genot. Profaneeren was misschien dat hij dit genot noemde, maar niet dat hij dit nu eens met Van Eeden's regel zei. Maar ook dat niet, ach, men heeft altijd valsche schaamte als 't op zinnelijk genot aankomt, men durft nooit te zeggen als men ontzettend plezier heeft in iets niet-geestelijks . . . en opsnijden over geestelijke dingen . . . En dan ze op zijn boterham doen en zoo manoeuvreeren dat het geel niet er uitloopt en dan alles heel correct behandelen, want dat was hij verplicht wel. Idioot toch, om prettig gestemd te worden door zulke kleinigheden. Maar dat was immers juist 't reële deel van 't leven, 't aldoor weerkerende 't deel dat ook geluk kan geven. En in zijn gedachte wenkten de spiegeleieren hem toe en zag hij ze liggen die groote trouwe oogen in 't wit.

MLJZ.

### Overzicht „Minerva” (22 Febr.)

In Minerva komt nieuw leven. De gezonde strooming, die het studentenleven in andere plaatsen verfrist, het breken met studentikoziteit en mos, schijnt ook eindelijk in Leiden en Utrecht „de centra van het conservatisme”, haar invloed te doen gelden. De laatste Minerva-nummers zijn er het bewijs van. Niet de traditioneele opkammerij van studenten en studentikoziteit, maar er gaan stemmen op die wezenlijk toonen dat het begrip wakker wordt dat ook studenten menschen zijn, die zich bezig hebben te houden met wat in de wereld om hen voorvalt, die beter doen zichzelf te ontwikkelen dan op te gaan in zwelgen en fuiven, voor wie het zelfs, juist om hun bevoorrechte positie, onvergevelijk is, wanneer zij zich om dit deel van hun leven niet bekommeren.

Het hoofdartikel Zuiverheid is onbelangrijk; het gaat over de wijze van stemmen en is onjuist daar het uitgaat van het beginsel dat de besturen slechts administratief, niet leidend zullen optreden, zoodat slechts gevraagd zou worden naar geschiktheid, niet naar beginselen. Is dit wezenlijk in Leiden het geval?

„Een doode boom” is een degelijk artikel over de waarde van een klassieke opleiding. Schrijver laat ons zien, hoe, waar in de renaissance-tijd juist uit het classicisme een nieuw leven ontstond, dit in de achttiende eeuw in mode ontaardde, men deed er aan omdat het gekleed stond. Een reactie kwam met het romantisme, Shakespeare werd een openbaring, van een andere kant kwam de Sanscrit litteratuur nieuw leven brengen. Zoo is thans het Grieksch niet meer de eenige schenker van ware beschaving, en juist waar het zoo oppervlakkig geleerd wordt bij de overvoerde rooster der gymnasia, waar men bij 't verlaten daarvan blijkbaar nog niet ver genoeg is om er iets voor zijn verder leven aan te hebben, is het eisch des tijds geworden in de eerste plaats het grieksch af te schaffen (latijn als lange tijd de officiële taal der wetenschap is nog moeilijker te missen). „Dat ik hierin juich zal ik niet zeggen. Ook ik heb klimop om den dooden stam geslingerd. Maar nu weet ik, dat hij onnut is en den groei van jonge opstrevende boomen belemmert. En ik leg de bijl aan den stam, waaraan ik gehecht ben.”

Een stuk over militarisme. Betoogd wordt hoe 't reservekader zijn doel heeft gemist. Meer heil ziet schrijver in weerbaarheid. Met de kritiek van het kazerneleven ga ik geheel mee, de rest is zwak.

Nog een stuk over de Groningsche enquête. De vraag scherp omlind wordt: wat moet 't Corps zijn; representief of een gezelligheids-vereeniging? In 't eerste geval, moet het Corps zooveel mogelijk allen omvatten, dus zijn huishouding en finantieele lasten zooveel mogelijk beperken, (ook scheiding van kroeg en Corps), in 't tweede geval is het slechts voor hen, die de middelen hebben naast hun studie zich een prettige jeugd te verschaffen.

Staan echter deze twee zoo scherp tegenover elkaar? Zou een Corps, dat ook de minder gefortuneerden gelegenheid tot een prettige studententijd biedt, dan een onmogelijkheid, zou ook niet een eenvoudig Corps een gezelligheids-vereeniging kunnen zijn?

J. F. L.

### Berichten en mededeelingen.

#### DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Diësviering. Vrijdag 9 Maart op de Societeit Phoenix.

Herstemming voor een Commissaris van Stem- en Schouwborg-Commissie op 1 en 2 Maart, tusschen

F. MULLER en P. BINKHORST.

### ADVERTENTIEN.

## CORPSBEELD.

IN DEN TECHNISCHE BOEKHANDEL VAN  
J. WALTMAN JR. LIGT TER TEEKENING EEN  
INTEEKENLIJST VOOR HET NIEUWE

## CORPSBEELD

WAARVAN EEN AFGIETSEL IN DEN WINKEL  
TER BEZICHTIGING IS.

## HAAGSCHE KUNSTKRING.

### VERLOTING

van Schilderijen, Aquarellen,  
Beeldhouwwerken en andere  
Kunstvoorwerpen.

Te houden met toestemming van H. M. DE KONINGIN,  
verleend bij Kon. Besl. van 18 November 1899, N<sup>o</sup>. 75.

Bewijzen van Aandeel à f 2,50  
voor DELFT verkrijgbaar bij den Boekhandelaar  
J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot 33.